

Я надуй, дѣдо, кавала.

37.

Бавно

Я на- дуй, дѣ- до, ка- ва- ла,
 следъ тебъ да ви- кна, за- пѣ- я,
 следъ тебъ да ви- кна за- пѣ- я

Я надуй, дѣдо, кавала,
 Следъ тебъ да викна запѣя
 Пѣсни юнашки, хайдушки,
 Пѣсни за стари войводи.
 Да чуютъ моми и момци
 По сборове и по седѣнки,
 Юнаци по планинитѣ
 И мѣже въ хладни механи:
 Какви е деца раждала,
 Раждала, ражда и сега,
 Какви е момци хранила,
 Нашата земя хубава.
 Ахъ, че менъ, дѣдо, додѣя
 Любовни пѣсни да слушамъ,
 А самъ за тегло да пѣя,
 За тегло, дѣдо, сирмашко.
 Тжжно ми й, дѣдо, жално ми й,
 Ала засвири, не бой се —
 Азъ нося сърце юнашко,
 Гласъ имамъ меденъ, загорски,
 Та 'ко ме никой не чуе,
 Пѣсенъта ще се пренесе
 По гори и по долища.
 Горитѣ ще я поемнатъ,
 Долища ще я повторятъ
 И тжгата ми ще мине.

Хр. Ботевъ.